

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12.02.1993, sp. zn. 3 Cao 23/93, ECLI:CZ:VSPH:1993:3.CAO.23.1993.1

Číslo: 47/1994

Právní věta: Nepřiznání starobního důchodu žadateli o důchod po dovršení jeho věku 55 let, k němuž došlo v roce 1984 podle ustanovení tehdy platného zákona č. 121/1975 Sb., nelze považovat za důvod k úpravě důchodu podle ustanovení zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 12.02.1993

Spisová značka: 3 Cao 23/93

Číslo rozhodnutí: 47

Číslo sešitu: 6-7

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Důchod, Rehabilitace

Předpisy: 87/1991 Sb. § 21

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č.47

Nepřiznání starobního důchodu žadateli o důchod po dovršení jeho věku 55 let, k němuž došlo v roce 1984 podle ustanovení tehdy platného zákona č. 121/1975 Sb., nelze považovat za důvod k úpravě důchodu podle ustanovení zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích.

(Rozsudek Vrchního soudu v Praze z 12. 2.1993, [3 Cao 23/93](#))

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze 14. 2. 1992 byla zamítnuta navrhovatelova žádost o úpravu důchodu podle ustanovení zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, pro nesplnění podmínek tímto zákonem stanovených.

V opravném prostředku proti uvedenému rozhodnutí navrhovatel namítal, že má právo na přiznání starobního důchodu od svých 55 let, když odpracoval více jak 20 let v zaměstnání I. pracovní kategorie, a že zamítnutí své žádosti o starobní důchod v roce 1984 považuje za křivdu, kterou je třeba odčinit.

Krajský soud v Praze opravnému prostředku nevyhověl a přezkoumávané rozhodnutí potvrdil. Vycházel přitom z výpovědi navrhovatele, slyšeného jako účastník řízení k důkazu, z vyjádření České správy sociálního zabezpečení a ze spisu Krajského soudu v Praze sp. zn.15 C 248/88. Zjistil, že

rozhodnutím Úřadu důchodového zabezpečení v Praze z 11. 5. 1984 byla zamítnuta navrhovatelova žádost o přiznání starobního důchodu od 55 let věku pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení dříve platného zákona č. 121/1975 Sb. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno usnesením Krajského soudu v Praze z 12. 9. 1984, sp. zn. 15 C 248/84, a usnesením bývalého Nejvyššího soudu České republiky z 23. 11. 1984, sp. zn. 10 Co 228/84. Starobní důchod byl navrhovateli přiznán od 1.10.1988 podle zákona č. 100/1988 Sb. Žádost navrhovatele o uhrazení finanční částky za dobu od 22. 5. 1984 do 30. 9. 1988, z důvodu neoprávněného zamítnutí jeho žádosti o starobní důchod v roce 1984, nelze hodnotit jako majetkovou a jinou křivdu ve smyslu ustanovení zákona č. 87/1991 Sb. Soud prvního stupně tak dospěl k závěru, že u navrhovatele nejde ani o případ úpravy důchodu podle ustanovení § 23 a násl. zákona č. 87/1991 Sb., které předpokládají neplatné skončení pracovního vztahu, případně vyloučení ze studia na vysoké škole, nebo se týká občanů účastných na soudní rehabilitaci, a občanů, kteří byli zařazeni v táborech nucených prací, takže navrhovatelově žádosti nelze vyhovět.

Ve včas podaném odvolání navrhovatel namítal, že rozhodnutí bývalého Úřadu důchodového zabezpečení v Praze z 11. 5. 1984, jakož i rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze 14. 2. 1992 jsou důkazem spáchané křivdy v oblasti sociálního zabezpečení, a tedy postupu úmyslně porušujícího stanovené a určené předpisy, aniž by byly předloženy konkrétní důkazy týkající se dané věci. Obdobně usneseními Krajského soudu v Praze z 12. 9. 1984 a bývalého Nejvyššího soudu České republiky z 23. 1. 1984 byla podle názoru navrhovatele porušena Deklarace lidských práv a bylo neprávem rozhodováno o jedné již zákonem přiznaném základním právu. Navrhoval proto zrušení napadeného rozsudku, neboť je prokazatelně v rozporu s platným zákonem od 1. 1. 1990.

Vrchní soud v Praze svým rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně.

Z odůvodnění:

Navrhovatel se domáhal odškodnění podle ustanovení zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, a to za nepřiznání starobního důchodu v roce 1984, kdy dovršil 55 let svého věku.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. lze pro účely zmírnění následků majetkových a jiných křivd poskytnout finanční náhradu pouze tehdy, je-li to v zákoně výslovně stanoveno nebo došlo-li k nim na základě ustanovení právních předpisů, které tento zákon zrušuje, nebo byly-li důsledkem politické perzekuce nebo postupu porušujícího obecně uznávaná lidská práva a svobody.

Skutečnost, že při rozhodování o navrhovatelově žádosti o starobní důchod v roce 1984 bylo postupováno podle tehdy platného zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení, nenaplnuje žádnou z těchto zákonných podmínek, a proto nelze než učinit závěr, že navrhovatel je účasten mimosoudní rehabilitace podle zákona č. 87/1991 Sb. Odvolací soud sdílí názor soudu prvního stupně, že v projednávané věci nejde ani o případ úpravy důchodu ve smyslu ustanovení § 21 a následujících ustanovení citovaného zákona.

Z uvedených důvodů byl rozsudek soudu prvního stupně odvolacím soudem jako věcně správný podle ustanovení § 219, § 250 f a § 250 l odst. 2 o. s. ř. potvrzen.